

igennem Verden lige saa vel som det Barn, der, plejet med kjærlig Omhu, værnet mod Livets Smuds inden Hjemmets lune Vægge har faaet en Opdragelse, der har udviklet dets Evner i sund Retning. Og naar et sligt forsømt, hjemløst Barn bliver Forbryder, da korsør Samfundet sig i Stedet for at slaa sig selv paa Munden og sige: Du, du selv er en medvirkende Aarsag til dette Menneskes Fordærv.

Naar der derfor spørges: Hvad vil de — de hjemløse Børn — gøre ved os? saa bliver Svaret dette: De vil levere os et Utal af Forbrydere over Verden, de vil rette deres Haand i Trods imod det Samfund, der har forsømt dem saa grusomt, da det trængte til Hjælp, de vil skaffe os enorme Udgifter til Fattig- og Straffeanstalter, indtil vi lære at forstaa og indse, at disse Børn har Krav paa andre Vilkaar end dem, der nu som Regel bydes dem. At lade Barnet gaa for Lud og koldt Vand, udsat for al mulig slet Paavirkning indtil dets 7de Aar for saa først at tænke paa dets Opdragelse, er mildest talt *dumt* handlet af Samfundet. Det er netop og i særlig Grad *det mindre* Barn, der trænger til Omsorg, til Opdragelse, til Belæring for at dets Sind kan blive modtageligt for Skolens Læresætninger og Skolens Forsøg paa at udvikle dets Evner saa alsidigt som muligt. Det maa derfor gaa op for den almene Bevidsthed, at *Børnehjem* er lige saa nødvendige i Samfundet som *Børneskoler*. Det er jo Børnehjemmenes Mission at pleje, at opdrage og at opføde de smaa Væsner, der ellers vilde staa hjælpeløse, hjemløse i Verden, alt for ofte et Bytte for slette Menneskers Vilkaarlighed. Det er derfor nødvendigt, at Samfundet mere end hidtil tager sig af de hjemløse Børn og byder dem en Erstatning for det Hjem, de savne. Og det maa være *Staten*, der forud for den private tager Initiativet til Oprettelsen af Børnehjem.

Med al mulig Anerkendelse af de Børnehjem, der er oprettet for private Midler og opretholdes ved private Mænd og Kvinders Bidrag, og med al mulig Tak til dem, der har viet deres Liv til denne Sag, er der dog noget misligt ved en saadan Ordning. Børnene faa alt for let Følelsen af Usikkerhed, Afhængighed af andres Naade og Barmhjertighed, og hvad der er endnu værre: deres Sind bliver let lavt af at modtage Gaver. Uden paa nogen Maade at ville det, føre Forholdene det med sig, at slige Børnehjem med deres stadige Opraab til Godgørenheden let kommer til at opfostre mangan en Uriah Heep, hvis Valgsprog bliver dette: Vær ydmyg, naar du kan tjene noget derved. Men det er ikke slige Mennesker, vi trænge til, og det er ikke til sligt, Børn bør opdrages.

### Kvindelig Fremskridtsforening.

Af  
Mathilde Bajer.

(Sluttet.)

I Juli Maaned 1886 opfordredes Kv. Fr. til at deltage i et Møde i Blanchs Lokale i Anledning af

Væverskestrejken hos *Ruben*, for efter Evne at hjælpe til Løsningen af denne. Flere af Foreningens Medlemmer havde Ordet. Formanden foreslog at prøve Sagen bilagt ved Voldgift, hvilket med Held var forsøgt i andre Lande. Efter nogen Diskussion vedtoges Forslaget. Fru *Meyer* og Formanden henvendte sig da i den Anledning til Professor *Falbe-Hansen* og Kontorchef *Rubin*, der beredvillig lovede at gøre, hvad de kunde, og mægle mellem de strejkende og Fabriksherren. Det lykkedes ogsaa virkelig, om end ikke paa saa gunstige Betingelser, som de strejkende Kvinder kunde ønske. — Ved Mødet den 6te September foreslog Fru Meyer, at Foreningen skulde arbejde hen til Oprettelsen af et Arbejderkøkken, hvor flere unge Piger kunde tage Del i Madlavning, Rengøring o. s. v., og hvor tillige Arbejderne kunde købe billig og nærende Mad. Forslaget modtoges med stor Varme, men da Foreningen efter længere Forhandling mente, at den var for lille til at iværksætte Planen, der krævede betydelige Pengemidler, besluttede man, at henvende sig til mange andre Kvinder om Bistand. Dette var Begyndelsen til Arbejderkøkkenet, som aabnedes i Blaagaardsgade den 4de Januar 1887.

I Oktober Maaned 1886 indsendte Kv. Fr. et Andragende, støttet af de kvindelige Fagforeninger, til Københavns Kommunalbestyrelse om Oprettelse af fri Badeanstalter, baade kolde og varme, for ubemidlede, grundet paa den Overbevisning, at Bade bidrager saa meget til Menneskets Sundheds Vedligeholdelse, men Fattigdom hindrer mange i at benytte de nu saa dyre Bade.

I December indsendte Kv. Fr.s Repræsentation en Adresse til Rigsdagen om kommunal Stemmeret for Kvinder. — I Julen hjalp Foreningens Medlemmer med til at faa foranstaltet en Julefest, som blev forestaaet af de kvindelige Fagforeninger, hvor 4½ hundrede Børn blev bispiste med varm Mad, samt fik Juletræ og Gaver.

Ved Generalforsamlingen den 20de Januar 1887 vedtoges det at holde to Møder i hver Maaned, første Mandag med Foredrag og Diskussion, og tredje Torsdag med Diskussion alene. Nyt Repræsentantskab valgtes (Halvdelen); og Foreningen fik Lokale i Skindergade 9. — Den 12te April indbød Foreningen til et stort offentligt Møde, hvor Frk. *Grundtvig* talte om Nutidens Sædelighedskrav. Flere Kvinder tog Del i Diskussionen bagefter. Denne førtes videre paa Tryk i Socialdemokraten af Fru *Johanne Meyer*, Fru *Agier*, Frk. *Anne Bruhn*, Frk. *Ouchterlony* og Journalist *Meyer*. Paa Opfordring af Kv. Fr. holdt Stortingsmand *Ullmann* fra Norge i September tre interessante Foredrag om »det sociale Spørgsmaal«, der var besøgte af henvend 800 Mennesker. Efter Foredraget den 3dje Aften samledes omtrent hundrede Mænd og Kvinder